

Han kjøper 40 kilo kjøtt, to sekker ris, tre poser godteri. På Nsumba barnehjem venter 300 barn på «Uncle Richard»

UGANDA, JUNI 2005: Drosjen svinger av veien like utenfor millionbyen Kampala. «Jesus is the way», står skrevet på slakterens bod. Lukten av slaktekjøtt blander seg med eksosen fra bilene som durer forbi.

Richard blar frem tusenvis av ugandiske shilling. Han er på vei til barnehjemmet Nsumba. Han har ikke vært der på åtte måneder. Nå vil han overraske med festmat. På barnehjemmet har de ikke spist kjøtt siden jul. Richard bestiller 40 kilo kjøtt. Slakteren svinger kniven, kjøttsplintene fyker. Folk stimler til. Slakteren går tom for kjøtt og henter mer på lageret.

Richard fyller bagasjerommet i drosjen med kjøtt, to 50-kilos-sekker med ris, tre digre poser med godteri, syv kilo tomater, fire kilo løk. Han bruker 700 kroner.

Det er nok til å mette 300 barn.

«UNCLE KOMMER»: Asfalt blir til kjerrevei, naturens fartshumper banker i bilens understell. På en frodig høyde over Victoriasjøen ligger Nsumba barnehjem. Avsides og langt unna storbyens farer, slik at barna ikke havner tilbake på gaten i kriminalitet, prostitusjon, misbruk. «Aids kills». «Stay in school». «No cure for aids». Nsumbas fotballjenter laget skiltene etter at de kom hjem fra Norway Cup og norgesturen i fjor. Drosjen svinger inn på plassen.

— Uncle is coming! Uncle, Uncle!

Inne i barnehjemmets skolebygning synger og klapper barna for uncle Richard. Barna er febersyke. Det hostes overalt. Influensaen herjer. Det er glemt. Nå jubles det for maten Richard har med.

— Ikke vær bekymret, det er ikke noe farlig, dere blir friske igjen. Jeg er også litt syk nå og hoster, sier Richard.

«Uncle» trøster Ibrahim (11), som er lei seg fordi kaninen hans er borte. Han vil kjøpe to høner til gutten. Han småprater med Rorresi, 9-åringen han fant på gaten inne i Kampala for tre år siden. Han trengte hjelp. Moren var hiv-positiv og greide ikke ta vare på ham. Faren er død. På Nsumba får Rorresi og alle barna skolegang, tak over hodet, og den maten som barnehjemmet til enhver tid måtte ha. For det meste maisgrøt tre ganger om dagen.

— Jeg har lyst til å finne Rorresis mor, fortelle henne at han har det bra. 40 av barna her har slektning-er eller noen familiemedlemmer i live. Hvis jeg får sjansen til å jobbe her over noen måneder, så skal jeg finne slektningene deres. Det er så viktig å vite at man har familie, at man tilhører noen, sier Richard.

Han har tatt fire ukers permisjon fra jobben som barne- og ungdomsarbeider i Bergen for å kunne reise til Uganda nå. Målet hans er å kunne jobbe der over lengre tid, et halvt år eller mer. Presten Charles M. Bwenvu, stifteren av barnehjemmet, er gammel og trenger hjelp og avløsning. Richard har søkt Norad og Norsk Folkhjelp om støtte og vil søke igjen.

Han ser utover barnehjemsområdet. Mulighetenes jord. Midt på plassen ryker det fra en gryte. Kjøttet han hadde med til barnehjemmet kokes ennå over

åpen ild. Snart står det nye kjøkkenet klart. Pengega-ven fra Knarvik har gitt resultat. Men fortsatt mangler sanitæranlegg, toalettene er tre hull i bakken. Stan-ken ligger som et teppe rundt området. Kloakken gir næring til skadedyr og sykdommer. Hygienien må bedres. Det trengs sove- og spisesal og vannanlegget må utvikles. Richard har vervet faddere til 50 av bar-na, det trengs 100 til for å få den daglige driften til å gå rundt.

— Jeg vil være her over en lengre periode for å utvikle barnehjemmet, men da trenger jeg økono-misk støtte, for jeg må ha med familien min. Jeg vil sørge for at penger blir brukt riktig her på barnehjem-met, at ting blir gjennomført. Drømmen er å få til et skikkelig blandingsjordbruk, slik at barnehjemmet blir selvforsynt og slipper å tigge penger i fremtiden. Jeg håper vi kan få til en videregående skole med yrkesfag her. Vi må utdanne barn til å klare seg i sam-funnet på egen hånd. Jeg håper også å heve bo- og levestandarden, slik at de slipper å sove med fugler og rotter, sier Richard.

KJENDIS I UGANDA: Åtte journalister er samlet på et kontor i Kampala. Richard Kiwanuka har invitert til pressekonferanse. Han organiserer den første jente-fotballturneringen på ugandisk jord. Vadmyras fot-balljenter er underveis fra Norge for å delta i Uganda-Norway Girl Friendship Gala. Kiwanuka ankommer i svart dress. Pressekorpsset i Uganda spør Richard om hans bakgrunn, arbeidet han gjør, om når Vadmyra fra Norge kommer. Richard forteller at han har norsk statsborgerskap, men føler seg som ugandisk. Han snakker om arbeidet med Nsumba, målet med jente-fotballen som redskap i kampen mot hiv/aids og for kvinners rettigheter.

Publikum får gratis inngang på Nakivubo stadium. 2500 tilskuere kommer for å se den første jentefot-ballturneringen i Uganda. Richard får oppslag i tv-nyhetene og blir omtalt i de store avisene. Han blir

FEST: 300 barn på Nsumba har ikke spist kjøtt siden jul. Nå er kjøttet på vei.

EN AV DEM: Richard kommer lett i kontakt med barn i slummen i millionbyen Kampala. Her har han plukket opp foreldreløse og gatebarn og gitt dem en plass på barnehjemmet i Nsumba utenfor hovedstaden. — Hvor hadde jeg vært, hvis jeg ikke hadde havnet i Norge? Det er 80 prosent sjanse for at jeg hadde vært en av dem, sier Richard. På barne-hjemmet (under t. h.) samler alle seg for å ta imot «uncle Richard».

Jeg startet å drømme om en dag å kunne gjøre noe for å hjelpe barn i nød i Uganda . Jeg tenkte at jeg kan ikke hjelpe alle, men i alle fall noen.

FRA RICHARDS DAGBOK

gjenkjent på gaten i Kampala. Sportsministeren vil møte ham. En representant for president Yoweri Museveni kontakter ham og vil ha et samarbeid. Richard svarer at han ikke vil blande sport og politikk.

Utviklingsminister Hilde Frøfjord Johnson går ut i Bergens Tidende med ros til Kiwanuka for hans personlige engasjement for å bedre vilkårene for barn og ungdom både i Norge og i et av verdens fattigste land. Ministeren fremhever innsatsen som brobygger mellom Uganda og Norge.